

1) 'Ο κατάλληλος εἰς βυρσοδεψίαν, γνᾶφῆν, γνᾶμ-
μα ἐνθ' ἄν.: Οὐσίαις γραφικῆς Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. 2) 'Ο ἀ-
νήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς γναφέα Λεξ. Ἐλευθερουδ.

γναφίσκος ὁ, Σύμ. ἀγναφίσκος Κάλυμν. Λέρ. ἀγνα-
φίσκος Λέρ. ἀγναφίσκος Ἀστυπ. Νίσυρ. Σύμ. ἀγναφίσκος
Ἀστυπ. Ρόδ. Χάλκ. Οὐδ. ἀγναφίσκι Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γνᾶφῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίσκος. Βλ. Φ. Κουκουλ., Ἀθηνᾶ 41 (1929), 184, 189.

'Ο ἰχθύς Θύννος ὁ μακρόπτερος (Thunnus alalunga) τῆς
οἰκογ. τῶν Θυννιδῶν (Thunnidae) ἐνθ' ἄν.: 'Ο ἀγναφίσκος
πιάνεται μὲ δίχτυ ἀφροῦ, μὲ ἀπλάδια (= ἀφρόδιχτα) Κά-
λυμν. Συνών. ἀθιάς.

γναφοπέτσι τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γνᾶφῆ καὶ πετσί.

Τὸ κατεργασμένον δέρμα. Ἀντίθ. ἀγναφοπέ-
τσι, τομάρι.

γνάφτης ὁ, ἀμάρτ. νάφτης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνᾶφω.

Λάκκος ὅπου γίνεται ἡ πρώτη κατεργασία τῶν δερμάτων:
'Σ τοὺς νάφτες γνάφουν οἱ γναφιάδες.

γναφτός ἐπίθ. Θεσσ. (Καρδίτσα.) Κάρπ. Κάσ. Χίος
(Ἐγρηγόρ. Καρδάμ. Πισπιλ. Φυτ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνᾶφω. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. γναπτός
καὶ εἰς Διήγ. παιδιόφρ., στ. 640 (ἐκδ. Wagner, σ. 163).

Συνήθ. κατ' οὐδέτ. γένος, τὸ ὑποστάν τὴν βυρσοδέψην,
τὸ κατεργασμένον δέρμα, ἰδιαιτέρως τὸ προοριζόμενον διὰ
καττύματα ἐνθ' ἄν.: Νὰ πᾶ νὰ πάρῃς λίγο γναφτό Χίος. Τὰ
γεμενιά εἴ' μὲ γναφτές προβιές Χίος (Φυτ.) Συνών. ἀρ-
γαστός, ἀντίθ. ἀγναφός.

γνάφω Ἀμοργ. Κάρπ. Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) Κύθηρ. Κύπρ.
(Πεδουλ. κ.ά.) Μύκ. Νίσυρ. Πάρ. Ρόδ. Σίφν. Φοῦρν. Χάλκ.
Χίος (Βροντ. κ.ά.) — Λεξ. Γερμ. Βάιγ. Βλαστ. 336. Δη-
μητρ. γνάφ-φω Κάσ. γνάφου Σάμ. (Ἀρβανίτ. Πύργ. Σπα-
θαρ. Τηγάν.) γνέφω Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Ψαχν.) Κρήτ. Κύπρ.
σγνάφω Κύπρ. νάφω Κρήτ. Κύπρ. νάφκω Κύπρ. Μέσ. γνά-
φομαι Χίος. Ἀόρ. ἐγνάφτην Χίος (Πισπιλ.) Μετοχ. γναμμέ-
νος Κρήτ. Νίσυρ. Χίος (Πισπιλ.) — Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. γνᾶπτω, διὰ τὸ ὅπ. βλ. κνᾶπτω.
'Ο τύπ. γνᾶφω, τὸ μέσ. γνᾶφομαι καὶ ἡ μετοχ.
γναμμένος καὶ εἰς Σομ. Ἡ μετοχ. γναμμένος
καὶ εἰς Διήγ. παιδιόφρ., στ. 641 (ἐκδ. Wagner, σ. 163).

1) Ξαίνω, λαναρίζω Κύθηρ. 2) Λευκαίνω Κύθηρ.
3) Καθαρίζω ἀπὸ τῶν τριχῶν δέρμα ξύνων ἢ ρίπτων τοῦτο
ἐντὸς διαλύματος ἀσβέστου Κρήτ. Κύθηρ. Χίος. β) Μεταφ.,
ἀπογυμνῶ, ἀφαιρῶ τὰ πάντα Κύθηρ.: Φρ. Τοῦ γναψε καλὰ
τὸ τομάρι (τὸν κατεγύμνωσε) Συνών. φρ. Τὸν ἔγδαρε,
τὸν ἐμάδησε. 4) Βυρσοδεψῶ, κατεργάζομαι δέρμα
Ἀμοργ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) Κύθηρ. Κύπρ. (Πε-
δουλ. κ.ά.) Μύκ. Νίσυρ. Πάρ. Ρόδ. Σάμ. (Ἀρβανίτ. Πύργ.
Σπαθαρ. Τηγάν. κ.ά.) Σίφν. Σύμ. Χάλκ. Χίος (Πισπιλ. κ.ά.)
— Λεξ. Γερμ. Βάιγ. Βλαστ. 336 Δημητρ.: Τὰ γνάφ-φουσι
τὰ τομάρια. Ἐβάλασί τω τὸν ἀσ-σιθ-θὸ μὲ τὸν ἀσβέστη
(ἀσ-σιθός = τὸ βυρσοδεψικὸν φυτὸν κίστος) Κάσ. Ἦναψε
τὴ βροβιά τ' ἀργιού Κρήτ. Σήμερα ἐν Κερκακῇ καὶ ἐν γνά-
φει ὁ ἀρφός μου Κύπρ. Ἔωκα τὲς πέτσες μου νὰ μοῦ τὲς
γνάφουν αὐτόθ. || Φρ. Τοῦ γνάφ'ς τοῦ πιτσι; (ἐρωτοῦν οἱ

παῖδες εἰδὸς τι σαύρας λιθοβολοῦντες ταύτην) Σάμ. Θὰ σοῦ
γνάφω τὴν προέα (θὰ σοῦ κατεργασθῶ τὸ δέρμα, θὰ σὲ δει-
ρω) Κάρπ. Συνών. φρ. Θὰ σ' ἀργάσω τὸ τομάρι.
Θὰ τὰ γνάφῃ αὐτός, δὲν εἶναι γιὰ τὰ μπρός (θὰ ἀποθάνῃ
ἐπὶ μελλοθανάτου ἢ βαρέως ἀσθενοῦντος) Μύκ. Τὰ γναψε
(ἀπέθανε) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Σαράδα δὲ δαβακεριὰ εἶχεν ἀμοναχός του
καὶ δὲν τὸν ἐπροφτάνανε κ' ἔγναψε κι ἀπατός του
Κρήτ.

Ἐγάπησα κ' ἐγὼ ὁ φτωχὸς μὴν ξαναπαρεμένη,
πάω ν' ἀγλίξω 'ς τὰ βυζιά, βρίσκω προβιά γναμμένη
αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Διήγ. παιδιόφρ., ἐνθ' ἄν. «κάμνει
λουρία ἔμορφα, γναμμένα μὲ τὴν στύψην». Συνών. ἀργά-
ζω Α2. β) Μεταφ., ἀδυνατίζω, χλωμαίνω, καταρρέω ἐκ
τῆς ἀδυναμίας Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Ψαχν.): Ἐγνεψε πὸ τὴν
ἀναφαγιά Κουρ. Τί καλὰ, μοῦ λές, περνάει κοντὰ 'ς τὸν ἄν-
τρα τ'ς, δὲν τὴ λέπ'ς; Αὐτὴ ἔγνεψ! Ψαχν. 5) Κατεργά-
ζομαι Κύπρ.: Ἀσμ.

Τριάντα μέρες ἔγναφα τὴν πέτραμ μὲ τ' ἀσήμιν
β) Μεταφ., ἐθίζω, καθιστῶ τινα ἐμπειρον, διδάσκω Χίος
(Βροντ. κ.ά.): Γυρεύω νὰ τὸν γνάφω 'ς τὴν παπουτσοσύνη
Χίος. Ἐνας χρόνος εἶναι ποῦ μπῆκε 'ς τὴ ραφτοσύνη κι
ἀκόμη δὲ μπορεῖ νὰ γναφτῇ αὐτόθ. Πρέπει νὰ τὸν γνάφῃς
(= νὰ τὸν φρονιματίσῃς) Βροντ. Παθ. μετοχ. γναμμέ-
νος = ἐμπειρος, ἱκανὸς νὰ φέρῃ εἰς πέρας πᾶσαν ἐργασίαν
Χίος (Πισπιλ.). γ) Ὁ ἔχων καλὴν ἀγωγὴν, ἀνατροφὴν
Χίος (Βροντ.): Φρ. Εἶναι γραμμένος (ἔχει καλὴν ἀγωγὴν).
6) Δέρω, τύπτω, κτυπῶ, κοπανίζω Κρήτ. Χίος.
Πβ. Ἡρώδ. ἀπόσπ. 8.42 «μὴ τί σε... τῇ βακτηρίᾳ κνᾶ-
ψῃ». Συνών. ἀργάζω Γ2.

γνάψη ἡ, Σίφν.

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὐσ. γνάψις.

Ὁ καθαρισμὸς τοῦ δέρματος ἀπὸ τῶν τριχῶν.

γνάψιμο τό, Α. Κρήτ. Κάρπ. Κάσ. Ρόδ. Σύμ. Χίος —
Λεξ. Δημητρ. γνάψιμον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρήμ. γνᾶφω.

1) Ἡ βυρσοδέψις, ἡ κατεργασία τῶν δερμάτων ἐνθ' ἄν.
2) Ἡ λεύκανσις ἐρίων Λεξ. Δημητρ. 3) Ἡ ὕφανσις Λεξ.
Δημητρ.

γνέθισμα τό, ἐνιαχ. γνέθ' σμα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνέθω.

Γνέσιμο, τὸ ὅπ. βλ.

γνεθολόγημα τό, Λεξ. Δημητρ. γνεθολόγημα Λεξ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνεθολογῶ.

Ἡ περὶ τὸ γνέσιμον ἀσχολία.

γνεθολογῶ Λεξ. Δημητρ. γνεθολογῶ Λεξ. Δημητρ.
γνεθολογῶν Πελοπν. (Βάλτ. Μαργέλ. Παιδεμ. Ποταμ. Πυλ.
Τριφυλ.) νεθολογῶν Πελοπν. (Βούτσα. Γαργαλ. Δίβρ. κ.ά.)
Ἐκ τοῦ ρ. γνέθω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λογῶ.
Ἀσχολοῦμαι μὲ τὸ γνέσιμον, τὴν νῆσιν ἐρίων, βάμ-
βακος κ.τ.τ., ἐνθ' ἄν.: Κάθουμαι καὶ νεθολογῶν κάθηθε μέρα
καὶ μοῦ περνᾷ ἡ ὥρα Πελοπν. (Γαργαλ.)

γνέθουλα ἡ, ἀμάρτ. ν-νέσουλα Καλαβρ. (Μπόβ.) ν-νέ-
σουφ-δα Καλαβρ. (Γαλλ. Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γνέθω, εἰς τὸ ὅπ. καὶ τύπ. ν-νέθω.

